

عشق بوی مهربانی می دهد

(آشنایی با)

به اهتمام

حزین (زحرا) خوش نظر

مرداد ۱۳۹۵

<http://hazzin.blogfa.com>

﴿ سورة الرحمن - سورة ٥٥ - تعداد آيات ٧٨ ﴾

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده بخشنده

الرَّحْمَنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ الْقُرْآنَ ﴿٢﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ ﴿٣﴾ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴿٤﴾

خداوند رحمان، (١) قرآن را تعلیم فرمود، (٢) انسان را آفرید، (٣) و به او «بیان» را آموخت. (٤)

الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ﴿٥﴾ وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ﴿٦﴾

خوشید و ماه با حساب منظمی می‌کردند، (۵) و گیاه و درخت برای او سجده می‌کنند! (۶)

وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ﴿٧﴾ أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ﴿٨﴾

و آسمان را برافراشت، و میزان و قانون (در آن) گذاشت، (۷) تا در میزان طغیان نکنید (و از مسیر عدالت منحرف نشوید)، (۸)

وَأَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ﴿٩﴾

و وزن را بر اساس عدل برپا دارید و میزان را کم نگذارید. (۹)

وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنْعَامِ ﴿١٠﴾ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ ﴿١١﴾

زمین را برای خلائق آفرید، (۱۰) که در آن میوه ها و نخلهای پر شکوفه است، (۱۱)

وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ﴿١٢﴾

و دانه های که همراه با ساقه و برگی است که بصورت کاه در می آید، و گیاهان خوشبو (۱۲)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٣﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را تکذیب می‌کنید (شما ای گروه جن و انس)؟ (۱۳)

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ ﴿١٤﴾ وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ مَّارِجٍ مِنْ نَارٍ ﴿١٥﴾

انسان را از گل خشکیده ای همچون سفال آفرید، (۱۲) و جن را از شعله های مطلق و مسحرک آتش خلق کرد. (۱۵)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٦﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۱۶)

رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَرَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ ﴿١٧﴾

او پروردگار دو مشرق و پروردگار دو مغرب است. (۱۷)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿١٨﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۱۸)

مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾

دو دریای مختلف (شور و شیرین، گرم و سرد) را در کنار هم قرار داد، در حالی که باهم تماس دارند؛ (۱۹)

بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿٢٠﴾

در میان آن دو برزخی است که یکی بر دیگری غلبه نمی کند (و به هم نمی آمیزند). (۲۰)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٢١﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ (۲۱)

﴿۲۲﴾ **يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ**

از آن دو، لؤلؤ و مرجان خارج می‌شود. (۲۲)

﴿۲۳﴾ **فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ**

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ (۲۳)

﴿۲۴﴾ **وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ**

و برای اوست کشتیهای ساخته شده که در دیا به حرکت در می‌آیند و همچون کوهی هستند. (۲۴)

﴿۲۵﴾ **فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ**

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ (۲۵)

﴿۲۶﴾ **كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿۲۶﴾ وَيَبْقَىٰ وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿۲۷﴾**

همه کسانی که روی آن (زمین) هستند فانی می‌شوند، (۲۶) و تنها ذات ذوالجلال و کرامی پروردگارت باقی می‌ماند. (۲۷)

﴿۲۸﴾ **فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ**

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۲۸)

يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ ﴿٢٩﴾

تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند از او تقاضا می کنند، و او هر روز در شأن و کاری است. (۲۹)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٠﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۳۰)

سَنَفُوعُ لَكُمْ أَيُّهَا الثَّقَلَانِ ﴿٣١﴾

بزودی به حساب شما می پردازیم ای دو گروه انس و جن. (۳۱)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٢﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۳۲)

يَا مَعْشَرَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ إِنِ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنْفُذُوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ فَانْفُذُوا لَا

تَنْفُذُونَ إِلَّا بِسُلْطَانٍ ﴿٣٣﴾

ای گروه جن و انس، اگر می توانید از مرزهای آسمانها و زمین بگذرید، پس بگذرید، ولی هرگز نمی توانید مگر با نیروی (فوق العاده). (۳۳)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٤﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۳۴)

يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شَوْاظٌ مِّنْ نَّارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ ﴿٣٥﴾

شعله‌هایی از آتش بی دود، و دوده‌هایی متراکم بر شما فرستاده می شود؛ و نمی توانید از کسی یاری بطلبید. (۳۵)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٦﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۳۶)

فَإِذَا انشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿٣٧﴾

در آن هنگام که آسمان شکافته شود و همچون روغن مذاب گلگون گردد (حوادث هولناکی رخ می دهد که تاب تحمل آن را نخواهید داشت). (۳۷)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٣٨﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۳۸)

فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْأَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٣٩﴾

در آن روز هیچ کس از انس و جن از گناهِش سوال نمی شود (و همه خیزروشن است). (۳۹)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٠﴾

پس کدام نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۴۰)

يُعْرِفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي وَالْأُقْدَامِ ﴿٤١﴾

مجرمان از چهره ایشان شناخته می شوند؛ و آنگاه آنها را از موهای پیش سر، و پایشان می گیرند (و به دوزخ می افکنند). (۴۱)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٢﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۴۲)

هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ بِهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٣﴾ يَطُوفُونَ بَيْنَهَا وَبَيْنَ حَمِيمٍ آتٍ ﴿٤٤﴾

این همان دوزخی است که مجرمان آن را انکار می کردند. (۴۳) امروز در میان آن و آب سوزان در رفت و آمدند. (۴۴)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٥﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۴۵)

وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ﴿٤٦﴾

و برای کسی که از مقام پروردگارش ترسد، دویاخ بهشتی است. (۴۶)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٧﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ (۴۷)

ذَوَاتَا أَفْنَانٍ ﴿٤٨﴾

(آن دو باغ بهشتی) دارای انواع نعمتها و درختان پرطراوت است. (۴۸)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٩﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ (۴۹)

فِيهِمَا عَيْنَانِ تَجْرِيَانِ ﴿٥٠﴾

در آنها دو چشمه همیشه جاری است. (۵۰)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥١﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ (۵۱)

فِيهِمَا مِنْ كُلِّ فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ ﴿٥٢﴾

در آن دو، از هر میوه‌ای دو نوع وجود دارد (هریک از دیگری بهتر). (۵۲)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٥٣﴾

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ (۵۳)

﴿۵۴﴾ مُتَكِبِّينَ عَلَىٰ فُرُشٍ بَطَاطِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَجَنَى الْجَنَّتَيْنِ دَانٍ

این درحالی است که آنها بر فرشهایی تکیه کرده اند با آسترهایی از دیبا و ابریشم، و میوه‌های رسیده آن دویانغ بهشتی در دسترس است. (۵۴)

﴿۵۵﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ (۵۵)

﴿۵۶﴾ فِيهِنَّ قَاصِرَاتُ الطَّرْفِ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ

در آن باغهای بهشتی زنانی هستند که جز به همسران خود عشق نمی‌ورزند؛ و بیچ انس و جن پیش از اینها با آنان تماس نگرفته است. (۵۶)

﴿۵۷﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ (۵۷)

﴿۵۸﴾ كَانَهُنَّ الْيَاقُوتُ وَالْمَرْجَانُ ﴿۵۹﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

آنها همچون یاقوت و مرجانند. (۵۸) پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می‌کنید؟ (۵۹)

﴿۶۰﴾ هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا الْإِحْسَانُ

آیا جزای نیکی جز نیکی است؟ (۶۰)

﴿۶۱﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۶۱)

﴿۶۲﴾ وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانِ

پس دو باغ دیگر است. (۶۲)

﴿۶۳﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۶۳)

﴿۶۴﴾ مُدْهَمَّاتَانِ ﴿۶۵﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

هر دو خرم و سرسبزند. (۶۴) پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۶۵)

﴿۶۶﴾ فِيهِمَا عَيْنَانِ نَضَّاخَتَانِ ﴿۶۷﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

در آن دو چشمه جوشنده است. (۶۶) پس کدامین نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۶۷)

﴿۶۸﴾ فِيهِمَا فَاكِهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ﴿۶۹﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

در آنها میوه های فراوان و درخت خرما و انار است. (۶۸) پس کدام نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۶۹)

فِيهِنَّ خَيْرَاتٌ حَسَنَاتٌ ﴿۷۰﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۷۱﴾

و در آن با نعمهای بهشتی زنانی نیکو خلق و زیبا اند. (۷۰) پس کدام نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۷۱)

حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿۷۲﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۷۳﴾

حوریانی که در خیمه های بهشتی مستورند. (۷۲) پس کدام نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۷۳)

لَمْ يَطْمِئِنَّ أَنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿۷۴﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۷۵﴾

بیج انس و جن پیش از ایشان با آنها تماس نگرفته (و دوشنیده اند). (۷۴) پس کدام نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۷۵)

مُتَكَبِّرِينَ عَلَى رَفْرَفٍ خُضْرٍ وَعَبْقَرِيٍّ حَسَانٍ ﴿۷۶﴾

این در حالی است که بهشتیان بر تختهایی تکیه زده اند که با بهترین و زیباترین پارچه های سبز رنگ پوشانده شده است. (۷۶)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿۷۷﴾

پس کدام نعمتهای پروردگارتان را انکار می کنید؟ (۷۷)

تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿۷۸﴾

پربرکت وزوال نپذیراست نام پروردگار صاحب جلال و بزرگواری تو. (۷۸)

صدق الله العلی العظیم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

<http://www.aparat.com/v/HeIoF>

حضرت علی علیه السلام:

قرآن نوری است که خاموشی ندارد، چراغی است که درخشندگی آن زوال نپذیرد، دریایی است که زرفای آن درک نشود، راهی است که

رونده آن گمراه نکردد، شعله ای است که نور آن تاریک نشود، جداکننده حق و باطل است که درخشش برهانش خاموش نکردد.

الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ
مُحَمَّدٌ وَآلِهِ
وَعَلَيْهِمْ
السَّلَامُ

وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ

(وآسمان را برافراشت، و میزان و قانون (در آن) گذاشت،)

لَا بَشَىءَ مِنْ آلَائِكُمَا رَبِّهِ الْكَذِبِ

سوره مبارکه الرحمن» هزار و ششصد و سی و شش حرف دارد، و دارای سیصد و نجاه یک کلمه می باشد، و هفتاد و هشت آیه است. محل نزول مدینه می باشد، مگر یک آیه از آنکه به نقل از بعضی مفسرین آیه ۲۹ می باشد (یسئل من فی السموات و الارض کل یوم هونی شأن). در این سوره ناسخ و منسوخ نداریم، نود و ششمین سوره قرآن از حیث نزول است، و در جزء ۲۸ قرار گرفته است. بین سوره القمر و الواقعة است. در ترتیب جمع آوری قرآن و ترتیب نزول نود و نهمین سوره ای است که بعد از سوره رعد و قبل از سوره دهر (انسان) نازل شده است.

ویازدهمین، سوره از سوره های مدنی است.

آغازش با (الرحمن علم القرآن) و پیمایش با (تبارک اسم ربک ذی الجلال و الاکرام) است.

شان نزول:

سبب نزول سوره «الرحمن» آن بود، که وقتی آیه ۶۰ سوره فرقان (و اذا قیل لهم اسجدوا للرحمن) نازل شد، کفار و مشرکین گفتند ما رحمن را نمی شناسیم، آنگاه خداوند سوره شریفه «الرحمن» را نازل نموده است، (الرحمن علم القرآن...).

و گفته اند اهل کعبه پیامبر (ص) طعنه می زدند و می گفتند: «حبر» و «یسار» قرآن را به محمد (ص) آموختند، (خداوند این سوره «الرحمن» را نازل فرمود که خدای رحمن قرآن را به پیامبرش آموخته است (علم القرآن))

محتوی و پیامهای سوره «الرحمن»:

این سوره که چه مطالب مهم دنیوی و اخروی را متذکر است و لکن اهم و رؤس مطالب سوره «الرحمن» عبارت است از:

- ۲- یادآوری سه نعمت بزرگ الهی برای انسان یعنی قرآن، خلقت، و میان.
- ۳- حاکمیت و انضباط و محاسبه دقیق در جهان خلقت خصوصاً در حرکت کرات آسمانی و استقرار زمینی.
- ۴- قسط و عدل و ایفای حقوق مردم در معاملات و مبادلات و اجتناب از کم فروشی و خیانت به حقوق آنان.
- ۵- شورش بخش عظیمی از نعمتهای مادی و معنوی خدا و آشنایی با ولی و صاحب واقعی نعمتها و سکر و سپاس آن.
- ۶- اشاره به بعضی از علوم مهم روز از قبیل، نظم عمومی در جهان، خلقت و محاسبات دقیق در حرکات کرات آسمانی، و گسترش و استقرار زمین بر بنای نیاز بشر، و وجود موجودات در کرات آسمانی،
- گسترش سحبه به سحبه خلقت و پدیده های جدید، و امکان نفوذ انسان به کرات بالا، با تسلط علمی و امکانات خدا دادی.
- ۷- بیدار کردن وجدان انسانها، و برانگیختن فطرت و توجه آنان نسبت به نعمتها، الطاف و عنایت خدا نسبت به توحید، قدرت و عظمت او، و گرفتن اعتراف در برابر این مواهب الهی با طرح یک سؤال فطری و وجدانی و عمومی.
- ۸- بیان قوانین حاکم بر نظام خلقت و بیان هدف خلقت و سرآغاز و پایان زندگی بشر.
- ۹- معاد و بیان کیفیت آن، و ذکر علائم و نشانه های آن، و بیان اوصاف و احوال بهشتیان و جهنمیان.

آغاز و فرجام سوره:

سوره «الرحمن» با رحمت خدا و بیان نعم الهی شروع می شود، و با صفات جلال و جمال و کمال و عظمت الهی و تحسین و تجید خداوند در برابر خلقت، عظمت و اوصاف والای او، پایان می پذیرد.

جهت پیوند اول و آخر سوره این طور است که اولاً با وصف رحمانیت خدا شروع و با اوصاف جلال و جمال خدا پایان یافته است،

یعنی آغاز و سلبی هر دو مربوط به اوصاف است.

دیدگاه مفسران درباره مقام و غرض سوره «الرحمن»:

این سوره به طور کلی بیانگر نعمتهای مختلف معنوی و مادی خداوند بر بندگان است، که از راه فضل خود ارزانی داشته و بشر را غرق در نعمتها نمود.

بطوری که می توان نام این سوره را سوره رحمت، یا سوره نعمت یا (سوره فضل خدا) گذارد.

و به همین دلیل با نام مبارک «الرحمن» که بیانگر رحمت و اوسع الهی است، آغاز شده است و با جلال و اکرام خداوند پایان یافته است،

و حدود ۳۱ بار جمله (فبای آلاء ربکا تکذبان) که به وسیله آن از بندگان اقرار بر نعمت های خود می گیرد ذکر شد.

بنابراین از یک نظر، مجموع سوره، یک بخش بهم پیوسته پیرامون نعمت های خداوند منان است،

و از نظر دیگر می توان محتوی آن را به چند بخش کلی تقسیم کرد.

بخش اول که مقدمه سوره است، از نعمت های بزرگ خلقت، تعلیم و تربیت، حساب و میزان، وسائل رفاهی انسان و نمودهای روحی

و جسمی او سخن می گوید.

بخش دوم، توضیحی است بر مسأله چگونگی خلقت انسان و جن.

بخش سوم: بیانگر نشانه ها و آیات خداوند در زمین و آسمان است.

و در بخش چهارم، از نعمتهای دنیوی فراتر رفته سخن از نعمتهای جهان دیگر است، که با دقت و ظرافت خاصی ریزه کاری های نعمتهای

بهشتی اعم از باغها، چشمه ها، میوه ها و بهسمران زیبا و باوفا، و انواع لباسها، توضیح داده شده است.

بخش پنجم این سوره اشاره کوتاهی به سرنوشت مجربان، و قسمتی از مجازاتهای دردناک آنها آمده است. ولی از آنجا که اساس سوره بر بیان

رحمت و لطف الهی است خیلی توضیح در این باره نداده، و درباره نعمت های بهشتی به طور گسترده پرداخته است تا دل مؤمنان را شاد و

امیدوار کند، و غبار یأس و غم را بردارد، و مؤمنان را شوق زده و اهل امید و آرزو نماید،

و آهنگ تکرار جل **(فبای آلاء ربکما تکذبان)** در تحریک مؤمن به سوی خوبها نقش مضاعف در دارد.

۱- تفسیر بصائر ج ۴۳، ص ۲۱۰۹- منج الصادقین ج ۵، ص ۳۰۲-۳۱- شناخت سوره های قرآن احریبی، ص ۴۱۰-۴۱- تفسیر نمونه ج ۲۳- سید موسی مطهری

اللهم صل على محمد وآل محمد وعلم خير

وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَان ﴿٦﴾

وکیاہ ودرخت برای او سجدہ می کنند. (۶)

لا بَشَى ءَ مِنْ الْأَنْكَبِ وَبِهِ الْكُذِبُ

فضیلت و خواص سوره الرحمن

در فضیلت این سوره از پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و سلم روایت شده که فرمودند:

هر چیزی عروسی دارد، و عروس قرآن سوره الرحمن است (مستدرک الوسائل، ج ۴، ص ۳۵۱)

و در روایات دیگری آمده: هر کسی سوره الرحمن را قرائت کند خداوند به ضعف و ناتوانی او رحم می آورد،

و او توانایی ادای شکر نعمت های خدا و ادای راپیدای می کند. (مجمع البیان، ج ۹، ص ۳۲۶)

امام صادق علیه السلام فرمودند:

از قرائت سوره الرحمن وعل به آن غافل نباشید زیرا، این سوره در دل منافقان استقرار نمی یابد.

در روز قیامت خداوند این سوره را به شکل انسانی در بهترین شکل و خوشترین بو وارد می کند،

تا اینکه در جایگاهی که نزدیکتر از آن وجود دارد نزد خداوند می ایستد.

آنگاه خداوند می فرماید: چه کسی در دنیا همواره تورا قرائت می کرد؟

سوره الرحمن در جواب می گوید: ای پروردگام فلان و فلان پس از آن چهره ایشان سفید و نورانی می شود.

خداوند به این گروه می فرماید: هر کس را که دوست دارید شفاعت کنید.

آن گاه خداوند می فرماید: به بهشت وارد شوید و هر جایی که دوست دارید سکونت گزینید.

(ثواب الاعمال، ص ۱۱۶)

از امام صادق علیه السلام نقل شده:

هر کس سوره الرحمن را قرائت کند و همه جا پس از آیه «فبأی الاء ربکا تکذبان» بگوید:

«لابشیء من الالك رب الكذب» اگر در آن روز یا شب از دنیا برود شهید محسوب می شود. (ثواب الاعمال، ص ۱۱۶)

از حضرت زهرا سلام الله علیها روایت شده است:

قرآنت کنندہ سورہ الرحمن در ملکوت آسمانہا و زمینہا ساکن در بہشت فردوس خواندہ می شود (کنز العمال، ج ۲، ص ۲۶۴)

كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ ﴿٢٦﴾ وَيَبْقَىٰ وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٧﴾

ہرہ کسائی کہ روی آن (زمین) ہستند فانی می شوند، (۲۶)

وتہا ذات ذوالجلال و کرامی پروردگارت باقی می ماند، (۲۷)

لا بشى ء من الازك ربه الكذب

آثار و برکات سوره

۱- آسان شدن امور

از رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم نقل شده:

هر کس این سوره را بنویسد و به خود همراه داشته باشد خداوند هر کار سختی را برای او آسان می کند. (تفسیر البرهان ج ۵، ص ۲۳۸)

۲- درمان درد چشم

امام صادق علیه السلام فرمودند: اگر سوره الرحمن را بنویسد و همراه کسی که درد چشم دارد باشد، بهبودی یابد. (تفسیر البرهان ج ۵، ص ۲۳۸)

۲- بهبود بیماری طحال، قلب و...

مرحوم کفعمی در کتاب المصباح آورده است:

اگر سوره الرحمن را بنویسند و بشویند و از آب آن بیاشامند برای بیماری طحال و دردناوی بیماری های قلب مفید است،

و اگر نوشته آن را برای درد چشم و بیماری صرع به همراه داشته باشند بهبود می بخشد. (المصباح کفعمی، ص ۴۵۸)

۴- آسان شدن وضع حمل

برای تسهیل وضع حمل آیه «ستفرغ لکم ایها النعلان فبای الاء ربکا تلذبان» را بنویسند و بر پشت حامله بینند،

بعد که فارغ شد آن را باز کنند. (دمان باقرآن، ص ۱۰۸)

منبع: «قرآن دمانی روحی و جسمی، محسن آستینانی، سید محسن موسوی»

اللهم صل على محمد وآل محمد وعلم قديم

مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿٢٠﴾

دو دریای مختلف (شور و شیرین، گرم و سرد) را در کنار هم قرار داد، در حالی که با هم تماس دارند؛ (۱۹)

در میان آن دو برزخی است که یکی بر دیگری غلبه نمی‌کند (و به هم نمی‌آمیزند)؛ (۲۰)

لا يشأء من الأئمة ربه الكذبة

اللهم صل على محمد وآل محمد وعلم بنوهم

دریان معنی:

مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ ﴿١٩﴾ بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيَانِ ﴿٢٠﴾

«شوی معنوی» دقراول مولوی

اہل نار و خلد را میں ہمدکان / در میانشان برزخ لایبغیان

اہل نار و اہل نور آئینختہ / در میانشان کوه قاف انگلختہ

ہچو درکان خاک و زر کرد اختلاط / در میانشان صد بیابان و رباط

ہچنانک عقد در دوشہ / محتلط چون میہان یک شہ

بحر را نمیش شیرین چون شکر / طعم شیرین رنگ روشن چون قمر

نیم دیگر تلخ ہم چون زہر مارا / طعم تلخ و رنگ مظلم ہچو قار

ہر دو بر ہم می زنند از تحت و اوج / بر مثال آب دریا موج موج

صورت برهم زدن از جسم تنگ / اختلاط جانماد صلح و جنگ

موجهای صلح برهم می زند / کینه‌ها از سینه‌ها بر می کند

موجهای جنگ بر شکل دگر / مهر‌ها می کند زیر و زبر

حمر تلخان را به شیرین می کشد / زانک اصل مهر باشد رشد

قمر شیرین را به تلخی می برد / تلخ با شیرین کجا اندر خورد

تلخ و شیرین زین نظر ناید پدید / از دریچه عاقبت دانند دید

چشم آخربین تواند دید راست / چشم آخربین غرورست و خطاست

ای با شیرین که چون سگر بود / لیک زهر اندر سگر مضمهر بود

آنک زیر کتر بود بشادش / و آن دگر چون بر لب و دندان زدش

پس لبش روش کند پیش از گلو / اگر چه نعره می زند شیطان گلو

و آن دگر راد گلو پیدا کند / و آن دگر راد بدن رسوا کند

و آن دگر راد حدث سوزش دهد / ذوق آن زخم جگر دوزش دهد

وان دکر رابع ایام و شهر / وان دکر رابع مرک از قعر کور

ور دهنش مهلت اندر قعر کور / اللہ آن پیدا شو دیوم الشور

هر نبات و شکری را در جهان / مهلتی پیدا است از دور زمان

سالها بید که اندر آفتاب / لعل بید رنگ و رخشانی و تاب

باز تره در دو ماه اندر رسد / باز تا سالی گل احمر رسد

بر این فرمود حق عزوجل / سورة الانعام در ذکر اجل

این شنیدی موبمیت گوش باد / آب حیوانست خوردی نوش باد

آب حیوان خوان مخوان این را سخن / اروح نو بین دتن حرف کهن

نکته دیگر تو بشنوی رفیق / بهچو جان او سخت پیدا و دقیق

در مقامی هست هم این زهر مار / از تصاریف خدایی خوش کوار

در مقامی زهر و در جانی دوا / در مقامی کفر و در جانی روا

گرچه آنجا او کنند جان بود / چون بیدجا در رسد در مان بود

آب در غوره ترش باشد و لیک / چون به انگوری رسد شیرین و نیک

باز در خم او شود تلخ و حرام / در مقام سرگلی نعم الادام

اللهم صل على محمد وآل محمد وعلم خير

وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٌ ﴿٤٦﴾

و برای کسی که از مقام پروردگارش بترسد، دو باغ بهشتی است. (۴۶)

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

پس کداسین نعمتہای پروردگارتان را انکار می کنید؟

لا بَشَىءَ مِّنَ الْآيَاتِ رَبِّكَ الْكَاذِبِ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ

خداوندا

یا رحمن،

ای آنکه رحمت در تمام ذات هستی گسترده است،

رحمت بی کرانت همه جا را، و همه کس را، آسنان در بر گرفته که از شدت پیدایی پنهانی،

بیدلی در همه احوال خدا با او بود / او نمی دیدش و از دور خدایا می کرد

ای مهربان ترین مهربانان عالم،

یا ارحم الراحمین،

چقدر با ما سخن از مهر، و مهربانی ات می گوئی و ما.....

تو معنای بلند عشقی، معنای عطف و مهر، مهربانی با تو معنای ماید،

عشق از نام زیبای تو می کشند، و در جان های عاشق مان جوانه می زند.

با تو سبزی شویم، جوانه می زنیم، قدمی کشیم،

از شمیم نام زیبایت مشام جان مان معطر می شود،

عشق بوی مهربانی می دهد،

و کسی که بوی تو را گرفت بویدنی می شود،

و کسی که رنگ تو را یافت زیبا می شود، آن چنان که همه ی هستی به تماشایش خواهد ایستاد،

می شود به رنگ عشق، به رنگ خدا،

<http://www.aparat.com/v/n93SE>

